

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie z powództwa Z.W.

przeciwko Bank S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych

w dniu 13 maja 2025 r.

na skutek skargi nadzwyczajnej Rzecznika Finansowego od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 4 sierpnia 2021 r., sygn. II Ca 2200/20

odrzuca skargę nadzwyczajną.

Maria Szczepaniec

M.L.

UZASADNIENIE

Rzecznik Finansowy (dalej: „skarżący”) na podstawie art. 89 § 1 i 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U z 2023 poz. 1093, dalej: „u.SN”), wniósł, na rzecz Powoda Z.W., skargę nadzwyczajną od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 4 sierpnia 2021 r. wydanego w sprawie o sygn. akt II Ca 2200/20. Skarżący zaskarżył powyższe orzeczenie w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. na podstawie art. 89 § 1 pkt 1 u.SN naruszenie zasad lub wolności i praw człowieka i obywatela określonych w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z

2 kwietnia 1997 r. (tj. Dz.U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.; dalej: „Konstytucja RP”), co miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: zasady związania prawem międzynarodowym oraz zasady pierwszeństwa prawa europejskiego przed ustawami krajowymi, określonych w art. 9 Konstytucji RP w zw. z art. 91 ust. 3 Konstytucji RP w zw. z art. 76 Konstytucji RP poprzez nieuznanie abuzywności klauzul i niezastosowanie przepisów Dyrektywy Rady 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. UE. L. z 1993 r. Nr 95, str. 29 ze zm.: dalej: „dyrektywa 93/13”), tym samym niezapewnienie konsumentowi jako słabszej stronie stosunków cywilnoprawnych z przedsiębiorcą, właściwej ochrony przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi, w tym nieuczciwymi warunkami umownymi;

2. na podstawie art. 89 § 1 pkt 2 u.SN, rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 385¹ § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (tj. Dz.U.1964.16.93 z późn. zm., dalej: „k.c.”) poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a w efekcie błędne uznanie, że abuzywność klauzul umowy o dewizowy kredyt mieszkaniowy/inwestorski nr E0078539 z dnia 15 grudnia 2008 r. (dalej: „umowa”) wyrażająca się w jednostronnym kształtowaniu przez bank tabeli kursów waluty obcej na potrzeby ustalania wysokości zobowiązania kredytobiorcy została wyłączona z tego powodu, że konsument miał możliwość wyboru waluty, w której spłacał kredyt, a zatem mógł uniknąć stosowania przewalutowania.

2. art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. w zw. z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.2002.72.665 z późn. zm.) poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na:

1. błędnym uznaniu, że zawarta przez strony umowa jest umową o kredyt dewizowy, w sytuacji, gdy zarówno wypłata kredytu jak i jego spłata następowała w walucie polskiej, a w konsekwencji także błędnym uznaniu, że przeliczenie wartości kredytu na złote polskie w celu jego wypłaty i spłaty nie było elementem przedmiotowo istotnym tej umowy;

2. uznaniu ważności umowy, w sytuacji gdy po wyeliminowaniu z niej postanowień stanowiących klauzule abuzywne umowa ta nie może być dalej wykonywana.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty Rzecznik Finansowy na podstawie art. 91 § 1 u.SN, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 4 sierpnia 2021 r. wydanego w sprawie o sygn. akt II Ca 2200/20, w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nadzwyczajna podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 95 pkt 1 u.SN w zakresie nieregulowanym przepisami ustawy o Sądzie Najwyższym do skargi nadzwyczajnej, w tym postępowania w sprawie tej skargi, stosuje się w zakresie spraw cywilnych przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. 2024 poz. 1568 dalej: „k.p.c.”) dotyczące skargi kasacyjnej, z wyłączeniem art. 398⁴ § 2 k.p.c. oraz 398⁹ k.p.c., określających obowiązek zamieszczenia w skardze wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienia, a także instytucji tzw. przedsądu.

Wobec powyższego wymagania konstrukcyjne skargi nadzwyczajnej statuuje art. 398⁴ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem skarga nadzwyczajna powinna zawierać: (1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części; (2) przytoczenie podstaw skargi nadzwyczajnej i ich uzasadnienie; (3) wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany. Ponadto przesłanki dopuszczalności skargi nadzwyczajnej określają również przepisy art. 89-95 u.SN.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 89 § 1 *in principio* u.SN, skarga nadzwyczajna może być złożona tylko wówczas „jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia zgodności prawomocnych orzeczeń sądów powszechnych i wojskowych z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej”. Od podmiotu wnoszącego skargę nadzwyczajną, zgodnie z u.SN wymaga się, by wskazał w niej na zmierzanie

się jednego z uchybień prawnych, o których mowa w pkt 1-3 przepisu art. 89 § 1 u.SN.

Podstawowy warunek dopuszczalności skargi nadzwyczajnej opisany w art. 89 § 1 *in principio* u.SN powinien być rozumiany jako wymóg wykazania przez podmiot wnoszący skargę nadzwyczajną uchybienia w postaci niezgodności zaskarżonego orzeczenia z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (naruszenia przez zaskarżone orzeczenie zasady demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej), uzupełnionego o wskazanie zmaterializowania się jednego (lub więcej) spośród uchybień stypizowanych w pkt 1-3 § 1 art. 89 u.SN.

W *petitum* skargi Rzecznik Finansowy nie wskazał, iż wystąpienie ze skargą nadzwyczajną jest konieczne dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Niespełnienie tego wymagania skutkuje odrzuceniem skargi ze względu na jej niedopuszczalność. Skarga taka podlega odrzuceniu bez wzywania do uzupełnienia braków.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 95 pkt 1 u.SN w zw. z art. 398⁶ § 3 k.p.c. oraz art. 89 § 1 *in principio* u.SN odrzucił skargę nadzwyczajną.

Maria Szczepaniec

M.L.

[r.g.]